

Voorontwerp van wet tot wijziging van artikel 216ter van het Wetboek van Strafvordering wat de strafbemiddeling betreft (in een procedure van verval van de strafvordering na het uitvoeren van maatregelen).

MEMORIE VAN TOELICHTING

Algemeen

Bij Wet van 10 februari 1994 (in werking getreden op 1 november 1994) werd een procedure van bemiddeling in strafzaken ingevoerd in artikel 216ter van het Wetboek van Strafvordering. Deze procedure geeft de procureur des Konings bij een feit, die niet van die aard schijnt te zijn dat het gestraft moet worden met een hoofdstraf van meer dan twee jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf, de mogelijkheid om de dader op te roepen en hem bepaalde voorwaarden voor te stellen. De vervulling van deze voorwaarden heeft het verval van de strafvordering tot gevolg.

In artikel 216ter van het Wetboek van Strafvordering werden een reeks mogelijkheden tot buitengerechtelijke afdoening opgenomen die onder de verzamelnaam “bemiddeling” worden aangeduid. Zo kan de procureur des Konings aan de verdachte verzoeken om:

- de door het misdrijf veroorzaakte schade te vergoeden of te herstellen en hem hiervan het bewijs te leveren, hij kan daartoe het slachtoffer oproepen en bemiddelen over de schadevergoeding en de regeling ervan;
- een geneeskundige behandeling of iedere andere passende therapie te volgen, gedurende een periode van maximum 6 maand, in het geval de dader van het misdrijf zich voor het misdrijf op een ziekteverschijnsel of een drank- of drugsverslaving beroept;
- een dienstverlening uit te voeren van maximaal 120 uur, binnen een door hem bepaalde termijn (minstens 1 maand en maximum 6 maanden);
- een opleiding te volgen van maximaal 120 uur, binnen een door hem bepaalde termijn (minstens 1 maand en maximum 6 maanden).

Het huidig wetsvoorstel strekt ertoe om artikel 216ter van het Wetboek van Strafvordering aan te passen. Een wetswijziging is aangewezen in het kader van de nationale implementatie van het pilootproject proefzorg en gezien de moeilijkheid om dit in te passen in de huidige praktijk van de bemiddeling in strafzaken. Tevens om een coherentie na te streven in de slachtoffer-dader-bemiddeling zoals uitgewerkt in de Wet van 22 januari 2005. We lichten dit nader toe.

Pilootproject proefzorg

Het pilootproject proefzorg ging van start in augustus 2005 binnen het gerechtelijk arrondissement Gent. Een Samenwerkingsprotocol “Pilootproject Proefzorg” werd daartoe op 15 juli 2005 afgesloten tussen de Minister van Justitie, het Netwerk Zorgcircuit Middelenmisbruik Oost-Vlaanderen en de procureur des Konings te Gent. Het doel van dit project is om delinquenten op het niveau van de opsporing en vervolging door de parketmagistraat door te verwijzen naar de hulpverlening met tussenkomst van een

proefzorgmanager. Meer bepaald is het gericht op delinquenten die de feiten bekennen en bij wie aan de grondslag van de feiten een verslavingsproblematiek of ziekte ligt.¹

De Dienst voor het Strafrechtelijk beleid en de Universiteit Gent kwamen in hun evaluatie van het project tot de bevinding dat het project proefzorg een meerwaarde genereert ten aanzien van andere alternatieve maatregelen.²

Ten eerste vult het project proefzorg een lacune in bij de strafrechtsbedeling. In de Belgische wetgeving bestaan op verschillende echelons van de strafrechtsbedeling wettelijke modaliteiten om middelengebruikers naar de hulpverlening door te verwijzen. Op het niveau van de opsporing en vervolging bestaat evenwel een lacune voor deze specifieke doelgroep. Het project proefzorg ondervangt deze lacune in het gerechtelijk arrondissement Gent. Proefzorg wordt er geplaatst tussen het sepot en de dagvaarding. Het wordt toegepast in zaken die te ernstig zijn om te seponeren en inopportuun om dadelijk te dagvaarden. De zaak wordt in het project geseponeerd wanneer proefzorg succesvol verloopt. Indien proefzorg mislukt, wordt de betrokkene vervolgd.

Ten tweede zorgt het project proefzorg voor een goede samenwerking tussen justitie en hulpverlening door middel van twee brugfuncties: een proefzorgmanager en een meldpunt hulpverlening. De figuur van de proefzorgmanager zorgt voor een brug tussen justitie en hulpverlening. Enerzijds staat hij de magistraten bij voor een doorverwijzing naar de hulpverlening, anderzijds is hij een centraal justitieel aanspreekpunt voor de hulpverlening. De brugfunctie van de proefzorgmanager wordt bij de hulpverlening aangevuld met twee meldpunten die instaan voor een doorverwijzing naar de verschillende hulpverleningsinstanties. Op die manier kunnen de doorverwijzingen van de middelengebruikers efficiënt en vlot verlopen.

Ten derde zorgt het project voor een verbeterde samenwerking tussen justitie en hulpverlening door middel van een duidelijke rapportage. Binnen proefzorg werden duidelijke afspraken gemaakt omtrent de informatie-uitwisseling tussen justitie en hulpverlening. In het begin wordt een behandelvoorstel door de dader, uitgewerkt via tussenkomst van het meldpunt, ter goedkeuring voorgelegd aan de proefzorgmanager. Daarna is een schriftelijke rapportage op vaste tijdstippen voorzien door middel van standaardformulieren. Er wordt geen inhoudelijke informatie doorgegeven. De verantwoordelijkheid voor deze informatiedoorstroming wordt bij de dader gelegd, enkel de dader gaat een contract aan met justitie. De dader staat in voor het overmaken van het behandelvoorstel en de standaardrapportageformulieren aan de proefzorgmanager. Op deze wijze wordt op een adequate manier omgegaan met het spanningsveld tussen het beroepsgeheim van de hulpverlener en de rapportage aan justitie.

Tot slot is in het project ook gezorgd voor een goede samenwerking tussen justitie en hulpverlening door middel van partnerschap in de vorm van netwerk en overleg. Bij proefzorg is gezorgd voor enerzijds overleg binnen de sectoren. Binnen justitie is met het oog hierop een referentiemagistraat aangesteld. Binnen de Gentse drughulpverlening is dan weer aan

¹ B. DE RUYVER, C. COLMAN, E. DE WREE, F. VANDER LAENEN, D. REYNDERS, A. VAN LIEMPT en W. DE PAUW, *Een brug tussen Justitie en drughulpverlening. Een evaluatie van het proefzorgproject*, Anwerpen, Maklu, 2008, 199 p.

² B. DE RUYVER, C. COLMAN, E. DE WREE, F. VANDER LAENEN, D. REYNDERS, A. VAN LIEMPT en W. DE PAUW, *Een brug tussen Justitie en drughulpverlening. Een evaluatie van het proefzorgproject*, Anwerpen, Maklu, 2008, 199 p.

netwerkvorming gedaan en wordt op regelmatige basis overleg gepleegd zowel op lokaal als provinciaal niveau (zie hieromtrent eveneens het Justhulp onderzoek). Anderzijds is ook gezorgd voor intersectorieel overleg door middel van regelmatige vergaderingen tussen de proefzorgmanager en de meldpunten.

De Minister van Justitie acht het dan ook opportuun om het project proefzorg nationaal te implementeren. Bij het parket van Luik loopt er reeds een gelijkaardig project zoals proefzorg in Gent, namelijk de “Conseiller stratégique drogue”.³ De Dienst voor het Strafrechtelijk beleid heeft op basis van een onderzoek bij verschillende betrokken actoren een stappenplan aangereikt aan de Minister van Justitie met te nemen beslissingen met het oog op een nationale implementatie van dergelijke projecten.⁴ Een van de te nemen beslissingen betreft het juridisch kader waarbinnen een doorverwijzing naar de hulpverlening wordt mogelijk gemaakt.

Tot nu toe functioneerden de projecten proefzorg en Conseiller stratégique drogue binnen het kader van praetoriaanse probatie. In de verschillende gerechtelijke arrondissementen zouden zo echter zeer uiteenlopende praktijken kunnen ontstaan, waarbij het de vraag zal zijn of de dader wordt omringd met de nodige rechtswaarborgen. Zodoende is het belangrijk om hiervoor een wettelijk kader te creëren. Het kan ervoor zorgen dat deze maatregel in de verschillende gerechtelijke arrondissementen wordt toegepast en dit op dezelfde wijze en met de nodige procedurele rechtswaarborgen. Zodoende biedt een wettelijk kader enerzijds meer rechtszekerheid en rechtswaarborgen voor de dader, anderzijds biedt het ook meer zekerheid over het voortbestaan van dergelijke projecten en de financiering ervan.

Bemiddeling in strafzaken

Binnen het bestaande wettelijk kader van de bemiddeling in strafzaken bestaat in feite nu al de mogelijkheid voor de procureur des Konings om de verdachte een geneeskundige behandeling of een passende therapie te laten volgen. Theoretisch gezien zou deze maatregel dus kunnen dienen als wettelijke basis voor proefzorg. Maar een inpassing van proefzorg is op dit ogenblik niet mogelijk rekening houdend met de finaliteit van de bemiddeling in strafzaken.

In de parlementaire voorbereidingen van de Wet van 10 februari 1994 is de bemiddeling in strafzaken omschreven als: “*een alternatieve vorm van tussenkomst door de gerechtelijke overheid om een oplossing te bieden voor de conflictsituatie, veroorzaakt door een misdrijf, en waarbij een beroep wordt gedaan op de verantwoordelijke medewerking van de partijen*”.⁵ Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de wetgever verschillende doelstellingen nastreefde. Met de procedure heeft de wetgever vooreerst vooral een norm(be)vestiging voorop gesteld ten aanzien van kleine criminaliteit. Dit door middel van een eenvoudige en snellere procedure op het niveau van het openbaar ministerie, om zo opnieuw het vertrouwen van de maatschappij en het slachtoffer in justitie te verhogen. Daarnaast ligt de nadruk op het

³ Het initiatief kwam van de stad Luik, in nauwe samenwerking met de politie, het parket en de hulpverleningssector. Een samenwerkingsprotocol werd op 20 juli 2005 ondertekend tussen de Minister van Justitie en de procureur des Konings.

⁴ A. RAES, S. SIVRI, K. BERTELOOT, en D. REYNDERS (promotor), *Onderzoek nationale implementatie proefzorg. Luik 1: Voorstellen voor een wettelijke basis voor Proefzorg*, Dienst voor het Strafrechtelijk beleid, 12 december 2008; A. RAES, S. SIVRI, K. BERTELOOT, en D. REYNDERS (promotor), *Onderzoek nationale implementatie proefzorg. Luik 2 & 3: Voorstellen voor het statuut en de bevoegdheden van de proefzorgmanager - financiering*, Dienst voor het Strafrechtelijk beleid, 18 juni 2009.

⁵ Ontwerp van wet houdende regeling van een procedure voor de bemiddeling van strafzaken, *Parl. St. Senaat* 1992-1993, nr. 652/1, 3

zoeken van een oplossing voor de conflictsituatie tussen de partijen door middel van hun actieve participatie aan een slachtoffer-daderbemiddeling. De wetgever heeft ook geopteerd voor verschillende reactiemogelijkheden door verschillende voorwaarden binnen de bemiddeling in strafzaken in te voeren. Zo is in feite een gemengde procedure ingevoerd, waarin zowel herstelgerichte, rehabilitatieve en pedagogische doelstellingen spelen.⁶

Met de gemeenschappelijke omzendbrief COL 8/99 inzake de bemiddeling in strafzaken werd vanaf 1999 gestreefd naar meer uniformiteit in de toepassing binnen de verschillende gerechtelijke arrondissementen.⁷ Deze omzendbrief wou een duidelijkere finaliteit geven aan de bemiddeling in strafzaken. Het duidt de procedure als een daadwerkelijke herstelrechtelijke en onderhandelende justitie, die de responsabilisering van de dader beoogt ten aanzien van het slachtoffer en/of de maatschappij. Het herstel van de materiële en morele schade aan het slachtoffer en aan de maatschappij wordt als kerndoelstelling van de procedure naar voor geschoven. Het impliceert dat de voorkeur moet worden gegeven aan dossiers met een geïdentificeerd slachtoffer. Verder wordt gesteld dat de dossiers een alternatief moeten vormen voor de vervolging zodat de toepassing van de gevangenisstraf kan worden teruggedrongen.

Zodoende werd met de gemeenschappelijke omzendbrief bij de bemiddeling in strafzaken het slachtoffer en een herstelgerichte logica meer voorop gesteld, zodat een project als proefzorg met een louter dadergerichte invulling en rehabilitatieve logica hier bezwaarlijk kan onder ressorteren. Er dient echter te worden opgemerkt dat in de praktijk binnen de bemiddeling in strafzaken, zelfs na de omzendbrief, nog steeds slachtofferloze dossiers werden geselecteerd en de vorming en de dienstverlening een veelvuldige toepassing kenden.⁸

Wet inzake de bemiddeling

Ondertussen is ook de Wet van 22 januari 2005 tot invoering van bepalingen inzake de bemiddeling in de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering en in het Wetboek van Strafvordering tot stand gekomen.⁹ Steeds meer bemiddelingspraktijken hebben immers sinds de jaren negentig hun intrede gedaan in de Belgische strafrechtsbedeling: bemiddeling op politieniveau (lokale bemiddeling of schadebemiddeling), bemiddeling op parketniveau (bemiddeling in strafzaken), bemiddeling op het niveau van de rechtbank (herstelbemiddeling voor vonnis), bemiddeling tijdens de strafuitvoering (herstelbemiddeling in de fase van de strafuitvoering). Met uitzondering van de bemiddeling in strafzaken kenden deze bemiddelingspraktijken (met uiteenlopende actoren en doelstellingen) geen wettelijk kader.

⁶ *Parl. St.* Senaat 1992-1993, nr. 652/1, 3; *Parl. St.* Senaat 1992-1993, nr. 652/2, 6.

Zie ook A. DE NAUW, "Dienstverlening, bemiddeling, transactie en snelrecht: over de samenhang der dingen", *Panopticon* 1996, 444-445; B. DE RUYVER en K. VAN IMPE, "De minnelijke schikking en de bemiddeling in strafzaken", *R.W.* 2000-01-, 452; L. DECLERCQ, "Bemiddeling in strafzaken", in VANDEPLAS, A., ARNOU, P. en VAN OVERBEKE, S. (eds.), *Strafrecht en strafvordering. Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer* (Vol. 27 - losbl.), Mechelen, Kluwer, 1997, 105; A. RAES, *Een communicatieve en participatieve justitie? Een onderzoek bij het openbaar ministerie als hedendaagse bestraffer*, onuitg., proefschrift in de Criminologische wetenschappen, Vrije Universiteit Brussel, 2006.

⁷ Gemeenschappelijke omzendbrief nr. COL. 8/99 van het College van Procureurs-generaal bij de Hoven van Beroep 30 april 1999 inzake de bemiddeling in strafzaken.

⁸ T. GOOSEN, A. LE ROY, F. L'HEUREUX, E. SNEIDERS en A. WARRANT, *Bemiddeling in strafzaken - Médiation pénale 2002*, Brussel, FOD Justitie - Dienst Justitiehuisen, 2003, p. 1-2 gemeenschappelijke conclusies; zie K. BEYENS en A. RAES, "Bemiddeling bij meerderjarigen. Een overzicht van de initiatieven in België", in L. KOOLS (ed.), *Bemiddeling en herstel in de strafrechtsbedeling*, Brugge, Die Keure, 2006, 27-67.

⁹ Wet 22 juni 2005 tot invoering van bepalingen inzake de bemiddeling in de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering en in het Wetboek van Strafvordering, *B.S.* 27 juli 2005.

Wegens een Europese verplichting en omdat de tijd rijp werd geacht om de experimentele bemiddeling een vaste plaats te geven in de strafprocedure is dan de wet van 22 januari 2005 ingevoerd. Dit wettelijk raamkader biedt een omkadering van de diverse praktijken van slachtoffer-daderbemiddeling doorheen de gerechtelijke procedure, met uitzondering voor de bemiddeling in strafzaken op parketniveau waarvoor het bestaande wettelijke kader werd behouden. Met het oog op de ontwikkeling van een coherente bemiddelingspraktijk lijkt het evenwel opportuun om de maatregel van het vergoeden of herstellen van de door het misdrijf veroorzaakte schade aan het slachtoffer onder de regels en de bemiddelingsdiensten van de wet van 2005 te laten ressorteren (niettegenstaande de expertise die op dit vlak reeds is uitgebouwd bij de Justitiehuizen).

Krachtlijnen

Het huidig voorstel strekt er bijgevolg toe om de finaliteit van de bemiddeling in strafzaken aan te passen, met aandacht voor de vergoeding van het slachtoffer, rechtswaarborgen voor de dader en met een aangepaste en vereenvoudigde procedure.

Finaliteit

Rekening houdend met de discussies omtrent de bemiddeling in strafzaken en de toepassing ervan in de praktijk, wordt ervoor geopteerd om het openbaar ministerie duidelijk de mogelijkheid te bieden om maatregelen zoals een behandeling maar ook een opleiding of een dienstverlening voor te stellen zelfs bij slachtofferloze misdrijven. Er wordt dus afgestapt van de koppeling van dergelijke maatregelen aan een slachtoffer-daderbemiddeling en van de louter herstelrechtelijke finaliteit zoals gestipuleerd in de gemeenschappelijke omzendbrief. Ook in andere Europese landen is een tendens waar te nemen naar wettelijk geregelde dadergerichte afhandelingsmodaliteiten op het niveau van het openbaar ministerie (cf. Nederland, Frankrijk, Duitsland).¹⁰

Met de procedure die wordt beoogd met dit voorstel kan het openbaar ministerie dus net zoals bij het bestaande artikel 216ter van het Wetboek van Strafvordering aan de dader een behandeling, opleiding of dienstverlening aan de dader voorstellen. De maatregelen worden evenwel niet meer gekoppeld aan een slachtoffer-daderbemiddeling. Zodoende is de procedure gericht op het (be)vestigen van de norm ten aanzien van gepleegde criminaliteit en dit door middel van maatregelen met een rehabilitatieve of pedagogische finaliteit (behandeling of opleiding) of ook een herstelrechtelijke finaliteit (dienstverlening als herstel ten aanzien van de maatschappij, hoewel hiermee tevens een pedagogische finaliteit kan worden beoogd).

Een naamswijziging dringt zich dan ook op. De term “bemiddeling in strafzaken” wordt vervangen door “het verval van de strafvordering na het uitvoeren van maatregelen”, naar analogie met “het verval van strafvordering tegen betaling van een geldsom” (artikel 216bis van het Wetboek van Strafvordering).

¹⁰ A. RAES, S. SIVRI, K. BERTELOOT, en D. REYNDERS, *Onderzoek nationale implementatie proefzorg. Luik 1: Voorstellen voor een wettelijke basis voor Proefzorg*, Dienst voor het Strafrechtelijk beleid, 12 december 2008.

Schaderegeling slachtoffer

De maatregelen die voorzien zijn bij de in dit voorstel beoogde procedure worden bijgevolg losgekoppeld van een slachtoffer-daderbemiddeling. De bestaande regeling wordt als volgt aangepast voor de slachtoffers. In het geval er een geïdentificeerd slachtoffer is, moet de procureur des Konings aan de dader voorstellen om de door het misdrijf veroorzaakte schade te vergoeden. Het betreft een voorwaarde om te vallen in de materiële werkingssfeer van artikel 216ter van het Wetboek van Strafvordering.

Deze voorwaarde wordt opgevat als een schaderegeling.

De dader neemt zelf het initiatief tot het vergoeden van de schade aan het slachtoffer, zonder tussenkomst van een justitiële instantie.

Ook het slachtoffer wordt hiervan in kennis gesteld. Het slachtoffer moet zijn schade aantonen maar kan indien hij het wenst beroep doen op de tussenkomst van de justitieassistent om tot afspraken te komen inzake de regeling van de schade.

De schaderegeling kan bestaan uit het feit dat de dader in een geschrift zijn burgerlijke aansprakelijkheid voor het schadeverwekkend feit heeft erkend en hij het bewijs heeft geleverd van de vergoeding van het niet-betwiste gedeelte van de schade en de regeling ervan. Het slachtoffer kan dan zijn rechten doen gelden voor de bevoegde rechtbank, waarbij het aanvaarden van de procedure van het verval van de strafvordering na het vervullen van voorwaarden door de dader in zijn hoofde een onweerlegbaar vermoeden van fout vormt. Het betreft dezelfde regeling als voorzien in het kader van de procedure van het verval van de strafvordering door het betalen van een geldsom (nieuw artikel 216bis van het Wetboek van Strafvordering).

In het kader van de procedure wijzen de procureur des Konings of desgevallend de justitieassistent de partijen ook op het aanbod van bemiddeling zoals voorzien in artikel 553 van het Wetboek van Strafvordering. Bemiddeling wordt in artikel. 3ter Voorafgaande Titel Sv. omschreven als: *“een proces dat aan personen in conflict toelaat om, als zij er vrijwillig mee instemmen, actief en in alle vertrouwelijkheid deel te nemen aan het oplossen van moeilijkheden die voortvloeien uit een misdrijf, met de hulp van een neutrale derde en gegrond op een bepaalde methodologie. Ze heeft tot doel de communicatie te vergemakkelijken en partijen te helpen zelf te komen tot een akkoord inzake de nadere regels en voorwaarden die tot pacificatie en herstel kunnen leiden”*.

Rechtswaarborgen dader

Het bestaande artikel 216ter Sv. biedt de volgende rechtswaarborgen aan de verdachte:

- de procedure kan slechts worden voorgesteld indien de parketmagistraat meent dat het gepleegde feit niet van die aard schijnt te zijn dat het gestraft moet worden met een hoofdstraf van meer dan twee jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf;
- de procedure kan niet worden toegepast wanneer de zaak reeds bij de rechtbank aanhangig is gemaakt of wanneer een gerechtelijk onderzoek bij de onderzoeksrechter is gevorderd;
- de dader kan zich laten bijstaan door een advocaat;
- de strafvordering vervalt indien de maatregelen succesvol worden uitgevoerd.

Deze rechtswaarborgen blijven behouden bij de in dit voorstel beoogde procedure. Zo wordt het toepassingsgebied *ratione materiae* van het bestaande artikel 216ter van het Wetboek van Strafvordering behouden. De procedure is dus niet enkel bedoeld voor drugsmisdrijven en voor projecten als proefzorg, maar is evenzeer toepasbaar voor andere misdrijven.

In het onderhavige voorstel wordt weliswaar expliciet opgenomen dat er geen cumulatieve toepassing kan zijn van de artikelen 216bis en 216ter van het Wetboek van Strafvordering. Op deze wijze wordt vermeden dat er op het niveau van het openbaar ministerie een te strenge justitiële controle mogelijk is.

Aangepaste en vereenvoudigde procedure

De procedure wordt aangepast zodat de werkwijze gevolgd inzake ‘proefzorg’ verder kan toegepast worden.

De bedoeling is tevens om een eenvoudige en snelle procedure te voorzien.

De procureur des Konings kan zijn voornemen om toepassing te maken van dit artikel rechtstreeks meedelen aan de betrokkene (bijvoorbeeld wanneer deze van zijn vrijheid beroofd is) of via de tussenkomst van de justitieassistent.

In het onderhavige voorstel wordt, net als bij het project proefzorg, de responsabilisering en de verantwoordelijkheid van de dader meer voorop gesteld. De dader wordt immers zelf verantwoordelijk gesteld om verslag over te maken aan de justitieassistent over de uitvoering van het voorstel van de procureur des Konings. Duidelijke afspraken worden vastgelegd inzake de rapportage en informatie-uitwisseling tussen justitie en hulpverlening.

Net zoals bij het bestaand artikel 216ter Sv. staat de justitieassistent concreet in voor de opvolging en het toezicht op de uitvoering van het voorstel van de procureur des Konings. Er is niet zoals bij het project proefzorg geopteerd voor het installeren van een proefzorgmanager. De functie van justitieassistent is immers juist voorzien met het oog op de opvolging en de controle van daders en deze voert dus vergelijkbare taken uit als de proefzorgmanager. Het is belangrijk om versnippering en wildgroei van de brugfunctie tussen justitie en hulpverlening te vermijden.

Daarbij werkt de justitieassistent volgens een specifieke en uniforme methodologie en deontologie uitgewerkt door de Justitiehuisen, die ook zorgen voor een centrale aansturing en een professionele omkadering binnen een bepaalde organisatiecultuur.

Er wordt wel uitdrukkelijk gestipuleerd in het onderhavige voorstel dat de justitieassistenten, werkzaam in deze procedure, verkieslijk bureau houden in het gerechtsgebouw, teneinde een nauwe samenwerking met de parketmagistraten mogelijk te maken.

Tot slot wordt met het oog op het vereenvoudigen van de procedure de bemiddelingszitting afgeschaft. Niettemin kan de procureur des Konings indien de dader het voorstel niet of slechts gedeeltelijk uitvoert, de dader oproepen en diens opmerkingen horen.